

Κυριακή 26η Σεπτεμβρίου 2021

Μετάστασις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου
τοῦ Θεολόγου.

(Ἰω. ιθ' 25 – 27, κα' 24 – 25)

Μιά Κυριακή ιδιαίτερη ἀνέτειλε σήμερα,
κατά τήν ὁποία ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία μαζί μέ
τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τιμάει καί τόν
ἀγαπημένο Του μαθητή, τόν ἅγιο Ἰωάννη τό
Θεολόγο.

Ὁ Ἰωάννης ἀγάπησε τόν Ἰησοῦ μέ
ἀπέραντο πάθος ἀπό τήν ἐφηβεία του μέχρι τά
βαθύτατα γεράματά του. Τόν ἀγάπησε τόσο
ὕπερβολικά πού στήν ἡλικία τῶν 105 ἐτῶν,
ὅταν ἄφησε τήν τελευταία πνοή του, ὁ
ἀγαπημένος του Χριστός δέν ἄφησε τό χωνευ-
τήρι τῆς γῆς νά καταπιεῖ τό γερασμένο του
κορμί, ἀλλά, ὅπως ἔκανε μέ τήν Πανάχροαντη

Μητέρα Του, ἔτσι καί μέ τόν πολυαγαπημένο Του μαθητή, μέσα σέ τρεῖς ἡμέρες τόν ἀνέστησε καί τόν ἄρπαξε μαζί μέ τό σῶμα του στήν ὑπερκόσμια δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τρία στοιχεῖα κατέστησαν τόν ἅγιο Ἰωάννη κατάλληλο αὐτῆς τῆς μεταστάσεως ἀπό τή φθορά τῆς γῆς στήν ἀφθαρσία τῆς αἰωνιότητος. Πρῶτον, ἡ μαθητεία του, δεύτερον, ἡ ἀγάπη του καί τρίτον, ἡ καθαρότητά του τόν ἀνέβασαν σέ πνευματικό ὕψος γιά ὅσο ζοῦσε ἀλλά καί μετά τήν κοίμησή του.

Ἡ μαθητεία του ἦταν ἓνα χάρισμα πού τό δούλεψε μέ τούς δύο καλύτερους διδασκάλους. Πρῶτα μαθήτευσε κοντά στόν Τίμιο Πρόδρομο καί ὕστερα σαγηνεύτηκε καί προσκολλήθηκε στό γλυκύτατο Ἰησοῦ, ἀπ' ὅπου δέν ἔφυγε ποτέ. Μαθήτευσε κοντά στό μεγαλύτερο ἀσκητή ὄλων τῶν ἐποχῶν καί ὕστερα στό μεγαλύτερο Εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτοί οἱ δύο δάσκαλοι τοῦ σμίλεψαν μία προσωπικότητα ἐκπάγλου πνευματικῆς ὁμορφιάς, μοναδική καί ἀνεπανάληπτη μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἡ μαθητεία του ἦταν καρποφόρος. Ὅ,τι διδάχτηκε τό ἀφομοίωσε γόνιμα, τό ἔκανε πράξη, ζωή, ἐμπειρία, ἐσωτερικό φῶς, μέ τό ὁποῖο καί ὁ ἴδιος ἀργότερα φώτισε τόν κόσμο. Στάθηκε ὁ μαθητής πού τή θεωρία τήν κάνει πράξη, θυσία, προσφορά, προσευχή, πίστη καί διδασκαλία.

Ἡ ἀγάπη του ἦταν τό κυριότερο γνώρισμα τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀγάπη του στάθηκε ἕνα πέλαγος γιά τό Θεό καί γιά τόν ἄνθρωπο, στό ὁποῖο ἔπλευσε ὁ νοῦς καί ὁ λόγος του, γιά νά κατασταλάξουν στά ἀπάνεμα λιμάνια τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀγάπη του ἦταν ἐκπληκτική! Ἄνευ ὀρίων καί μέτρων. Ἦταν τόσο δυνατή πού μέ σφοδρότητα τόν ὀδήγησε στό γνόφο τῆς θεογνωσίας καί τῆς θεολογίας. Δίκαια ψάλλουμε

για εκείνον: «πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καί τῆς θεολογίας», διότι δέν ὑπάρχει θεολογία χωρίς ὑπερβολή στήν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη του εἶχε κίνηση καί ὁρμή. Δέν εἶχε φόβους καί ὑπολογισμούς. Ἡ ἀγάπη του τόν ὁδήγησε στό Χριστό, ἐγκαταλείποντας τήν οἰκογένειά του ἀπό ἔφηβος. Ἡ ἀγάπη του τόν ὁδήγησε στό Θαβώρ. Ἡ ἀγάπη του τόν ἔριξε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἰησοῦ κατά τό Μυστικό Δεῖπνο, γιά νά διερευνήσει τό μυστήριο τῆς ἀνθρώπινης προδοσίας καί πτώσης. Ἡ ἀγάπη του τόν ὁδήγησε στό πραιτώριο κατά τό μαρτυρικό βράδυ τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ ἀγάπη του τόν ὁδήγησε στό Γολγοθᾶ, ὅπου στή βάση τοῦ Σταυροῦ ὁ Ἰωάννης ποτίστηκε ἀπό τίς σταγόνες τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτήρα καί υἱοθετήθηκε ἀπό τή Θεοτόκο ὡς ἐκπρόσωπος ὄλων τῶν παιδιῶν τῆς Παναγίας. Ἡ ἀγάπη του τόν ὁδήγησε στόν ἄδειο Τάφο, ὅπου ἔγινε ὁ πρῶτος ἀπό τούς

ἀποστόλους πού διαπίστωσε τήν Ἀνάσταση. Ἡ ἀγάπη του τόν ὀδήγησε στό κήρυγμα, στή συγγραφή, στή θυσία, στήν ἐξορία, στόν ἀληθινό πόνο γιά τά πνευματικά παιδιά του, στήν οἰκοδομή τῆς ἀλήθειας, μέ τήν ὁποία πότισε τό ἀειθαλές δέντρο τῆς Ἐκκλησίας γιά πάντα.

Τέλος, ἡ καθαρότητά του ἦταν ὁ πιό σημαντικός λόγος πού τό σῶμα του μετέστη ἀπό τή φθορά τοῦ τάφου στήν ἀφθαρσία τοῦ Παραδείσου. Ὁ Ἰωάννης κράτησε τήν καρδιά του καθαρή ἀπό ἐπιθυμίες, τό σῶμα του παρθένο ἀπό πτώσεις, τό πνεῦμα του καυτό γιά οὐράνια πετάγματα καί θεωτικές ἐμπειρίες. Ὁ Κύριος τόν ἀνέθεσε στήν Παρθένο Μητέρα Του, διότι ἦταν καί ὁ ἴδιος παρθένος. Ἡ παρθενία του τόν ἀξίωσε νά γίνει πατέρας πολλῶν πνευματικῶν παιδιῶν, νά γίνει πρόδρομος καί κήρυκας τῶν ἐσχάτων, νά γίνει ὁ πρῶτος καί

μεγαλύτερος θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας, νά γίνει μετανάστης στόν ἀπέραντο, ὀλόλαμπρο καί ὀλοστόλιστο λειμώνα τῆς Τριαδικῆς δόξας. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας του καί ἡ παρθενία του ἔγιναν πρότυπο καί στόχος γιά κάθε νέο, μεσήλικα καί ἡλικιωμένο, πού παλεύει μέ τούς δαίμονες τῶν παθῶν καί τῶν ἐπιθυμιῶν.

Στήν ἐποχή τοῦ ψεύδους καί τῆς πλάνης ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἔρχεται νά μᾶς διδάξει πώς ἡ μαθητεία μετά ταπεινώσεως, ἡ ἀγάπη ἄνευ ὀρίων καί ἡ καθαρότητα ἀπό τή λάσπη τῆς γῆς θά μᾶς ἀπογειώσουν ἀπό τό σκοτάδι τοῦ κόσμου στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τό δράμα τῆς ἄγνοιας στή γνώση τοῦ Θεοῦ καί ἀπό τή βρωμιά τῆς πτώσεως στήν κρυστάλλινη καί διαυγέστατη χαρά τῆς μετά τοῦ Θεοῦ συνευρέσεως, τήν ὀποία ὀλοι μακάρι νά ἀξιωθοῦμε. Ἀμήν.